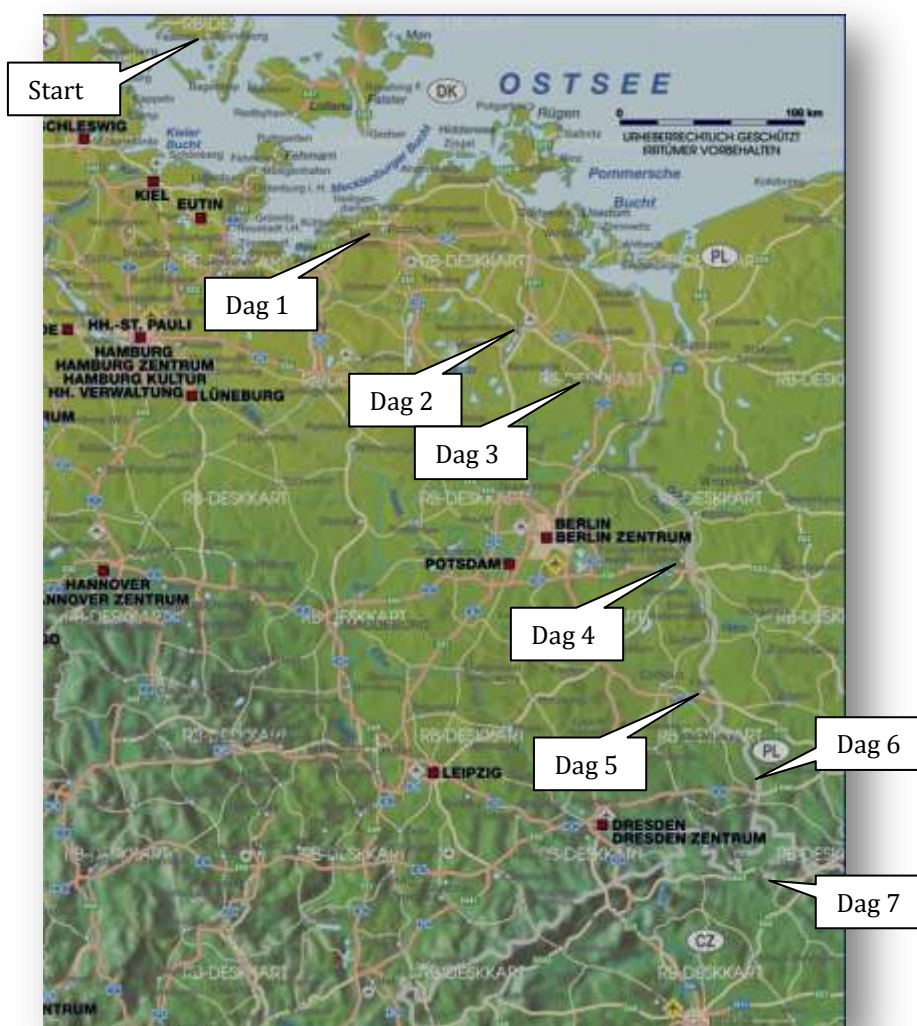

På cykel fra Danmark til Tjekkiet - Juli 2008.

Jeg havde længe gået og tænkt på en længere cykeltur i sommerferien, og da jeg havde holdt det mest for mig selv, nåede jeg ikke at spørge nogen, om de ville med. På nær et par dage før, hvor jeg spurgte min far om han ville med, så kunne han have haft bagagen på motorcyklen, som jeg tænkte han kunne have kørt på. Men han takkede nej, og fredag eftermiddag kørte jeg så til cykelsmed og fik købt en bagagebære og en cykeltaske til min bagage. Jeg skulle af sted, så det blev alene, selv om det havde været mest rart, at have en med til at dele oplevelserne med.

Søndag, inden jeg skulle af sted mandag morgen, havde jeg weekendvagt på Gudme Pay and Play og var hjemme ved nitiden søndag aften, hvor jeg fik monteret bagagebæren på cyklen. Jeg havde kun fået købt nogle plastikbeslag til cykellygter, som så skulle bruges som beslag til bagagebæren, og da det ikke virkede særlig stærkt, fik jeg dem forstærket med nogle højtalerbeslag, som jeg havde liggende. Derved håbede jeg, at det kunne holde hele vejen, til den 10kg. tunge taske. Der var dog et stærkt beslag rundt om stangen til sadlen også. Jeg var først færdig med monteringen og pakning af tasken klokken halv to, så klokken var over to inden jeg faldt i søvn.

Jeg havde ikke lagt nogen endelig tur, men havde tænkt på at cykle til Tyskland og så derefter over mod Polen, derefter måtte tiden visse, hvor jeg ville komme hen.

Ruten 2008.

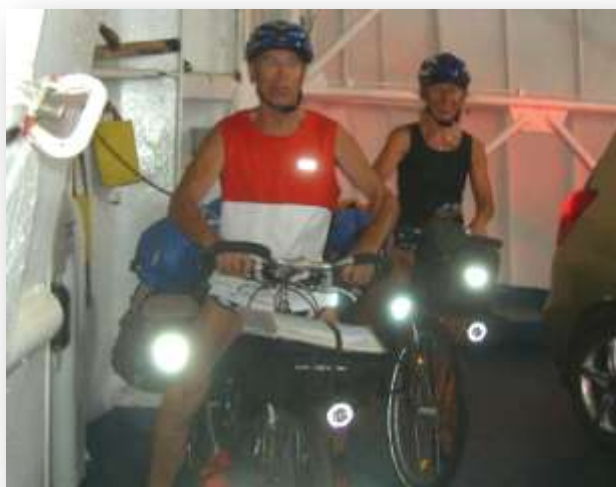
Mandag d.14. juli 2008.

Jeg stod op halv otte, spiste morgenmad efter badet, og fik så båret cykel og bagage ud af bagdøren, her skulle den endelige oppakning afgøres. Jeg havde haft tasken på badevægten der viste 10,4kg. og tasken var pakket så den bulede ud, da jeg satte den på cyklen virkede bagagebæren ikke særlig stabil, så jeg måtte tage min Tysk-Dansk ordbog samt håndklædet ud af tasken, og måtte så klare mig med de glosjer jeg havde i hovedet, og håndklædet kunne jeg godt undvære, da jeg sagtens kunne bruge en T-shirt til at tørre mig i.

Jeg havde ikke været nærig, da jeg købte tasken, der var i en god kvalitet, med en del rum samt et regnslag, der kunne trækkes ned over hele tasken i tilfælde af regnvejr.

Jeg rullede ud af Tved lidt over otte og kørte ned igennem skovhaven, og videre igennem Svendborg og over broen til Tåsinge, hvor der drev en meget sort sky frem over himlen, den gav dog kun nogle få dryp. Jeg cyklede af den fine cykelsti langs landevejen over Tåsinge og kom over broen til Langeland, her cyklede jeg af den gamle landevej til Spodsbjerg, for at komme med færgen til Lolland. Da jeg kom frem til billetlugen, holdt jeg i kø sammen med to andre cykelturister, deres cykler var virkelig pakket til, med tasker både henover forhjul og baghjul. De kørte på mountainbike, hvor jeg har valgt min gamle Everton racercykel, der havde båret mig rundt i otte år, blandt andet på turen til Sibirien.

Jeg kørte direkte ombord, da der lå en færgе klar til at sejle. Jeg nød udsejlingen fra Langeland oppe på dækket, og gik derefter ind for at få lidt at spise samt en kop kaffe. Jeg satte mig ved bordet, ved siden af de to andre cyklister, jeg havde mødt i køen. Jeg hilste, da jeg satte mig og snart kom konen over til mit bord for at snakke, hun satte sig og så kom manden også og satte sig. Der opstår med det samme fortrolighed mellem os cykel-rejsende-mennesker, man går bare hen og snakker, uden man kender hinanden og hjælper også hinanden med det man nu kan, jeg har aldrig set det samme for folk der kører i bil. De fortalte, at de var fra Hamborg og havde været på cykel i 8 uger. De var startet hjemmefra og cyklet til Polen og over til G-dansk, hvorfra de havde taget færgen til Sverige, her havde de cyklet op til Gøteborg og taget færgen til Frederikshavn, derfra havde de cyklet ned igennem Jylland og Fyn. De havde overnattet på Carlsberg Camping på Tåsinge om natten, nu skulle de videre til Lolland for at besøge nogle venner, inden de ville tage færgen til Puttgarten og derfra toget hjem til Hamborg. De var utrolige behagelige mennesker og vi talte sammen hele vejen til færgen lå i Tårs, konen fortalte også, at hun havde hørt, at danskerne tog meget på cykelferie, men at de næsten ikke havde mødt nogen.

Ægteparret fra Hamborg.

Halsted kloster og kirke.

Jeg kørte uden om dem, efter nogle kilometer på Lolland, og fik sagt pænt farvel og god tur. Jeg fortsatte af margeritruten over Lolland, og kom først senere ind på landevejen til Nykøbing, her holdt jeg pause på en lille rasteplass udenfor Maribo. Den lå i en lille skov lige ud til landevejen, her sad der en familie på skovtur, der havde valgt dette sted for den medbragte madkurv, den blev så nydt med udsigt til vejen og lastvognstog der susede forbi. De havde medbragt en gravhund af den hidsige slags og den gøede uafbrudt, da den så mig, trak den så meget i hundesnoren, at den havde taget borde og bænke med sig i snoren, hvis den blot havde været en smule større.

Jeg fortsatte igennem Maribo, og da jeg kom frem til broen mellem Lolland og Falster, skulle denne netop til at åbne, så al trafik blev stoppet og broen gik op. Her fik jeg 10 minutter til at nyde den flotte udsigt over sundet til begge sider. Da broen atter var intakt, fortsatte jeg frem til pølsevognen overfor banegården i Nykøbing Falster, her var Peter og jeg også inde og få en hotdogs i 2002 på vej til Sibirien. Nu fik jeg både en hotdogs samt en burger, som sen middagsmad hen omkring klokken 15.

Jeg fortsatte mod syd de 21km. ned til Gedser, her fik jeg siddevind, hvor jeg ellers havde haft en dejlig vind ind bagfra hele dagen. Få kilometer inden Gedser, ved jeg ikke, om jeg var ved at falde i søvn, eller jeg blot var uopmærksom, men pludselig var jeg kørt af asfalten og var på vej ned i grøften, jeg fik dog hurtigt bremset ned og fik styret ind på asfalten igen uden der skete noget.

Vi venter på færgen i Gedser, min Everton og jeg.

Færgen afgik til Rostock klokken 17, så jeg sad og hvilede mig på en kantsten ved færgenlejet, til vi skulle ombord. Sejladserne tog 2,5 time og her fik jeg aftensmad samt handlet lidt i kiosken, det blev til en lille flaske Tullemore og en pakke look, flere cigaretter måtte jeg ikke købe. Da færgen var ved at lægge til, kom jeg i snak med fire svenskere på bildækket, da de snakkede om mit lille spejl, jeg har i siden på mit racerstyr, jeg fortalte dem, at jeg var meget glad for hele tiden, at kunne se om der kom biler bagfra, når man hang i styret.

De var på cykel fra Sverige og skulle nu cykle til G-dansk i Polen, for at sejle tilbage til Sverige. Vi fulgte ud af færgen og da jeg havde fortalt dem, at jeg før havde fundet vej ind til Rostock, fulgte de efter mig. Det var 2 par i trediverne, da vi kom lidt længere frem var det pludselig alle cyklisterne ombord, der fulgte efter mig, en 8-10 stykker, og jeg tænkte, hvad nu hvis jeg ikke kan huske ruten ind til byen, den er lidt snørklet at finde og skiltningen er ikke god de 12-15 kilometer ind til centrum. Jeg stoppede ved en sidevej og fortalte dem, at jeg mente det var ned af denne vej vi skulle, for at komme ind langs fjorden, men at jeg ikke var hel sikker. Da jeg cyklede videre af sidevejen, blev svenskerne stående og det var kun en mor med en søn fra Skibby på Sjælland, der fulgte efter mig, de havde reserveret værelser på vandrerhjemmet i centrum. Det viste sig heldigvis, at være den rigtige vej og jeg tænkte på, om Svenskerne mon havde taget vejen ud langs kysten, men det kan jo også være, at de også har fundet overnatning derude.

Der var ingen trafik på vejen, så vi kunne køre og snakke sammen alle tre ind mod byen, de fortalte, at de havde cyklet hjemmefra, og skulle i den næste uge cykle til Berlin af cykelvejen København - Berlin.

Da vi nåede frem til det pensionat, hvor jeg havde sovet i 2002, stoppede vi for at kigge på mit kort og for at finde vej videre mod centrum, der stoppede med det samme en ældre dame på sin cykel ved os, hun spurgte, hvor vi skulle hen, og så ville hun absolut følge os på vej og vise os en speciel flot vej langs fjorden.

Vi startede med at cykle ned til hendes hus, hvor hun satte sin indkøbspose af bag havelågen til huset, derefter var hun klar til at vise os vej. Vi cyklede af stier og kom helt ned til fjorden, hvor vi fortsatte af små cykelstier med en utrolig flot udsigt mod byen og de renoverede huse langs fjorden. Hun fortalte om bombeangrebene på Rostock under krigen og hvor omfattende de var, hun udpegede bygningerne på den anden side af fjorden, hvor næsten alle var blevet jævnet med jorden, af de amerikanske bombefly, men var senere bygget op igen.

Hun var flov over, at have været på den forkerte side under krigen og fortalte også, om alle de år de havde levet under kommunismen, tiden før "die Wende" i 1989, hvor der havde set noget anderledes ud langs fjorden. Indbyggerne måtte ikke sejle i båd på fjorden, og der var heller ingen både, hvor vi nu kunne se fritidsbåde alle steder. Hun var stolt over klubhuset ved roklubben, det var den eneste bygning der havde ligget ned til vandet før 1989, vi stoppede der og kiggede rundt, mens hun fortalte, at bygningen var blevet renoveret og det var her nogle af Østtysklands bedste roere havde trænet for at vinde guld til DDR, roerne var blevet overvåget, så de ikke kunne sejle væk fra fjorden og ud i Østersøen.

Vi cyklede videre igennem et sivområde og en park, undervejs fortalte hun, at hun havde haft en rigtig dejlig ferie på Langeland nogle år før. Vi kom ud på vejen mod centrum, her pegede hun og fortalte hvordan vi skulle køre videre mod centrum, vi fik sagt tak og hun vinkede til os, da vi cyklede af sted. Hun nåede faktisk at cykle 6-7km. sammen med os, inden hun kørte hjem igen - fantastisk flink ældre dame, med et gevaldigt positivt og smilende sind.

Små 2 kilometer længere fremme genkendte jeg det hotel, som jeg havde set på et reklameskilt, og som havde overnatning og Frühstück for 49 Euro. Jeg stoppede op og fik sagt farvel til mine to rejsefælder, de fortsatte til vandrerhjemmet i centrum. Jeg gik ind i det nye hotel og fik booket værelse, den flinke blondine i receptionen, hjalp mig også med cykelparkering, hun gik med ud og ned langs bygningen, hvor jeg fik låst min cykel inde, i en trappeopgang der tilhørte hotellet.

Jeg gik op på værelset og fik mit fugtige cykeltøj af, jeg havde fået et stort dobbelt værelse til samme pris, da de ikke havde flere enkelt værelser. Jeg fik skrevet dagbog og sov rigtig godt efter de 143 kilometers cykling, det var mere end dobbelt så langt som min længste træningstur.

143km.

Rostock - Neubrandenburg.

Tirsdag 15. juli - 2008.

Jeg vågnede lidt i otte, fik hurtigt bad og derefter Frühstück nedenunder. Jeg fik hentet min cykel i opgangen bagi bygningen, denne gang igennem restauranten, så dem der sad og spiste, kiggede noget, da jeg trak min cykel forbi dem, og henover det bløde gulvtæppe. Jeg spurgte receptionisten, hvor cykelvejen mod Berlin gik, den kendte hun ikke noget til.

Jeg cyklede igennem byen og fik fyldt op med vand og sodavand ved en tankstation. Jeg havde fundet ud af, at drikkelser fra mine nye cykelflasker smagte af plastik, så dem "tabte" jeg i en grøft og brugte

flaskerne fra mit indkøb, hvor jeg havde fundet 1 liters Coca-cola og Fanta, og de passede rigtig godt i flaskeholderne. Jeg er senere blevet bekendt med, at nye cykelflasker altid smager af plastik, hvis man ikke lader dem stå med koldt vand natten over.

Jeg fandt frem til landevej 103 mod syd og cyklede ud af denne mens jeg lagde Rostock og dens 200.000 indbyggere bag mig. Der var en del trafik i begge retninger, men tyskerne er rigtig gode til at vise respekt for cyklende trafik og tager meget hensyn, blandt andet ved at bremse ned og vente til de modkørende biler er passere, de buldre ikke bare en halv meter udenom uden hensyn, som man oplever andre steder. Længere ud af landevejen var jeg ude for et langt lastvognstog, der bremsede op og kørte lige bag ved mig, jeg var på vej op af en lang bakke og først da jeg kørte ind i siden, gav han gas igen, jeg hilste, som tak for hans hensynsfulde kørsel.

Efter Laage blev jeg træt af den trafikerede landevej og drejede af en mindre vej, der godt nok var længere, men så havde jeg næsten vejen for mig selv. Den vej jeg nu kørte på, var mange steder endnu ikke renoveret, så det var gamle slidte ujævne veje med mange huller i fra DDR tiden, de bestod på skift mellem asfalt og cement veje.

Jeg gik en tur i slottets park.

Jeg fik en lang omvej, da mit kort ikke var særlig detaljeret og jeg fik kørt forkert, da skiltene endnu ikke var rigtig opdateret til vestlig standard her ude på landet.

Jeg cyklede igennem en del landsbyer hvor vejen var belagt med brosten, dem trillede jeg langsomt over med 10-15km. i timen. I den ene landsby var der også et gammelt flot slot, jeg holdt pause og gik ind i parken for at se nærmere på slottet, det viste sig, at det stod tomt og har sikkert kunne købes billigt, lige efter murens fald, nu ventede det på en ny ejer med en god pengepung, for der stod en større vedligeholdelse opgave klar til den nye ejer.

Cementvej og gavl.

Brostensvej igennem landsbyerne.

Midt i en landsby længere fremme ville jeg kigge på mit kort, som jeg havde i baglommen på min cykeltrøje, jeg opdagede til min skræk, at det var væk. Jeg havde lige taget en stigning på 3-400meter igennem landsbyen på brosten, og gik tilbage ned af bakken for at se, om det kunne være faldet ud af lommen ved de mange hop. Jeg kunne skimte noget papir nede forenden af bakken ude midt på vejen, og det viste sig noget heldigt at være mit kort, der var heldigvis slet ingen trafik så det kunne stoppes i hel stand tilbage i lommen.

Længere fremme så jeg skilte til cykelruten Hamborg - Rügen og cyklede et stykke af denne, den var rigtig godt markeret med nye skilte undervejs. Dagens strækning var meget op og ned i lange stræk og min nye kilometer måler, hvor der også er indbygget højdemåler i, fortalte at jeg havde cyklet 838 meter opad. Når jeg var kravlet op over en større stigning og fik glæde af en nedkørsel, måtte jeg de fleste steder bremse nedad, fordi asfalten og cementvejene ikke tillod hurtig kørsel, på en cykel med oppakning, da der var for mange huller man skulle udenom.

Den stille vej med en masse hump.

Bådeskure ved kanalen.

Jeg nåede til Teterow, hvor jeg rundede de 80km., herfra valgte jeg landevejen videre til Malchin, fordi jeg havde Neubrandenburg som mål for dagens cykling, og dertil var der over 50km. endnu, så derfor blev det landevejen, der var mere direkte. Trafikken var heldigvis ikke så voldsom, og da jeg nåede frem til Malchin holdt jeg pause og fik købt en is, i en af de små forretninger i hovedgade.

Jeg fik sat mig i cyklen igen og cyklede op og ud af byen. Jeg var i lang tid tvivlende, om jeg overhovedet ville nå til Neubrandenburg, da benene hele dagen var mærket af den lange tur i går, det var den manglende træning inde turen, der manglede i benene.

Et stykke før Neubrandenburg var der vejearbejde så her kørte jeg 10km. hvor de havde skrabet asfalten af, det var meget ujævnt at cykle på, derefter var der omkørsel, også på grund af vejearbejde, så jeg fik lige små 8-9km. omvej, inden jeg kørte forbi byskiltet. Jeg fulgte vejen ud langs søen Tollensesee som ligger syd for Neubrandenburg, for at finde et overnatningssted, her ville jeg hellere bo end inde midt i byen. Men her lå ingen hoteller, fortalte den dame som jeg havde cyklet bagved i 2-3km., da jeg spurgte hende, vi havde cyklet igennem et kvarter med betonehøjhuse fra Kommunismens tid. Så jeg vendte cyklen og kørte mod centrum, som hun havde fortalt jeg skulle, der skulle ligge 2 hoteller.

På vej mod byens centrum cyklede jeg igennem den gamle bydel, hvor der var en høj vold hele vejen rundt i en stor cirkel, med flotte indgangsporte ind til bydelen igennem volden. Der var mange ude at gå tur eller cykle i parken, der var anlagt mellem husene og volden rundt om den gamle bydel, volden er 2,3 km. lang og indeholder de såkaldte "Wiekhäuser", 25 små huse, der blev integreret i muren med henblik på forsvar. Der er 100 år gamle egetræer, der danner en grøn ring om den indre by. Jeg kom ud igennem en ny byport på den anden side af bydelen, og fandt frem til det store Hotel, men her var der fuldt booket og ingen overnatning for mig, men receptionisten viste mig retning mod et

andet og mindre hotel i en sidegade. Her fik jeg heldigvis det sidste værelse de havde, ellers var det blevet en lang, våd og kold nat på en af byens bænke i parken.

Byporten ind til den gamle bydel.

Gamle bindingsværkshuse bygget ind i bymuren.

Jeg fik låst cyklen inde i kælderen og fik et hurtigt bad på værelset, der lå på 4. sal, jeg gik ud for at finde aftensmad, hvor jeg gik tilbage og igennem muren til den gamle bydel, hvor jeg tog den første restaurant jeg kom til, da benene var godt trætte. Restauranten hed Uns Eck, her lavede de traditionel mad for det bundesland jeg var i, og som er Meckelburger Vorpommern. Jeg bestilte en schnitzel, men kvinden der serverede for mig, fik mig overtalt til i stedet, at tage en lokal specialitet for Meckelburger delstaten. Det var kartofler i snitter rørt sammen i en ægblanding og så stegt på pande, ovenpå var der salat. Det smagte udmærket og serverings damen fortalte mig, at det var rigtig sund mad. Jeg fik en Carlsberg til madden og bestilte en Danisch Ice til dessert.

Jeg gik tilbage til værelset og da jeg nåede 3. sal, ville benene ikke længere op, men jeg fik dem dog, ved en kraftanstrengelse, overtalt til også at tage den sidste etage op til rum 42. Her fik jeg skrevet dagbog, selv om jeg måtte stoppe flere gange, da min arm gik i krampe, det havde været en hård dag, hvor både ben og arme havde trukket mig fremad på cyklen i over 6 timer. Jeg sad og skrev under det åbne tagvindue, hvor jeg kunne høre taler og musik fra en havefest ved en af naboerne til hotellet. Jeg havde, da jeg ankom til værelset, holdt storvask for mine cykelbukser, strømper og trøje, der var blevet vasket i hårshampoo i håndvasken, og nu hang det til tørre på værelset, i håb om, at det kunne nå at tørre til morgendagen.

Jeg fik lige set den tyske vejrudsigt på værelsets 14" fjernsyn, og det så ikke godt ud dagen efter, hvor de fortalte, at der skulle komme dagsregn i 90% af delstaten - øv. Da jeg lå i min seng, tænkte jeg på dagens oplevelser og huskede, at jeg var kommet ind i en fartkontrol 20km syd for Rostock, ved et skovbryn stod der pludselig 8-10 betjente og målte hastigheder. Da jeg cyklede forbi, var der ingen biler at måle, så jeg kom til at råbe til dem "geth es oder war es zu schnell", de grinede højlydt og vinkede mig fremad. Det så ud som om det var politiskolen, der var ude for at lære hvordan man snupper fartgale.

138km.

Neubrandenburg - Prenlau

Onsdag d. 16. Juli.

De tyske metrologer er dygtigere end de danske, jeg havde set vejrudsigten på tysk TV søndag aften, der fortalte de, at der ville komme regn onsdag og det kom desværre til at passe alt for godt.

Jeg vågnede kl. 7.30, var i et hurtigt bad og fik mit cykeltøj på, jeg kiggede ud af tagvinduet og glædede mig over at det ikke regnede, men jeg kunne se meget mørke skyer. Jeg gik nedunder, hvor der var Frühstück, og da jeg var tilbage på værelset for at pakke cykeltaskerne, begyndte det at regne, kunne jeg høre på dråbernes slag på tagvinduet. Jeg kunne se, at det var en stabil regn og himlens mørke farve overalt, fortalte at det ikke lige stoppede med det samme igen, så jeg lagde mig på sengen med min krimi for at vente på opklaring, jeg gad ikke starte dagens cykling i regn, det var trods alt en ferietur.

Mit tagværelse i Neubrandenburg.

Udsigten fra tagvinduet.

Rengøringspersonalet bankede på, for at høre om jeg stadig var på værelset, de ville gerne gøre rent, så jeg tog min bog med nedunder og læste der, selv om de sagde at jeg bare kunne blive på værelset, mens de gjorde rent. Ved 11 tiden kom der ophold i regnen, så jeg fik cyklen frem fra kælderen og taskerne monteret, og lige da jeg rullede ud fra hotellet begyndte regnen igen, men nu skulle det være, og jeg trillede af sted.

Jeg cyklede i retning mod Tollensesee-søen, der ligger syd for Neubrandenburg, og hvor der var en cykelsti langs bredden, området bliver brugt til fritidsområde for byens indbyggere, der var en del restauranter og campingpladser langs stien. Efter nogle kilometer cyklede jeg væk fra søen og tilbage til byens sydlige del, denne strækning foregik på en ny cykelvej igennem meget højt græs og skov, en flot tur selv i regnvejr.

Regn over Tollensesee.

Lukket restaurant ned til søen.

Inden jeg forlod Neubrandenburg helt, var jeg inde og handle i en Føtex butik, hvor jeg fik provianteret vand, sodavand og chokolade. Vejen ud af byen var nærmere op af byen, for min højdemåler fortalte, at jeg lige havde kørt 81 meter opad på nogle få hundrede meter. Vejen var meget trafikeret og jeg valgte den første afkørsel der kom, hvor jeg kunne komme af og køre mod øst. Her var der ikke mange biler, så jeg kunne køre og nyde den flotte natur, der var langs vejen. Regnen stod stadig ned, men jeg havde fået min regnfrakke på og trukket overtrækket over mine cykeltasker, og når man først er ude i det, er det ikke så galt.

Indkøb i Netto.

Cykelvejene er fantastiske i Tyskland.

Jeg kørte igennem Naturpark Feldberger og kom frem til byen Feldberg, der er et stort turist område som følge af den flotte natur der er omkring byen. Byen ligger også på kanten af en sø, hvor turisterne kan leje både og kanoer, eller tage en tur med en af turbådene, men alt dette lå hen i ingenting på grund af regnen. Jeg stoppede, ved et gasthaus og gik ind og bestilte middagsmad, her fik jeg en dejlig snitsel med spejlæg, grønsager og en god brun sovs, tyskerne er gode til at lave brun sovs. Da jeg kunne se, at det regnede endnu mere udenfor, spurgte jeg om der var et ledigt værelse, som jeg kunne leje for natten, men det var der desværre ikke, den flinke dame fortalte, at jeg sikkert kunne leje mig ind, et af de andre steder i byen, så jeg betalte og gik ud til min cykel.

Jeg gik over vejen, hvor der lå et museum sammen med turistkontoret, udstillingen handlede om dyrelivet omkring byen. Da jeg var ude igen kiggede jeg ud over søen og kunne også se turistbådene der lå langs med en bro, med dem kunne man kunne sejle ud og nyde naturen på de to store søer, der ligger på hver side af byen, men der var meget få turister pga. vejret. Der var også en badestrand med fint strandsand, men ingen badegæster, da temperaturen var under de 20 grader og overskyet.

Jeg spiste frokost her i tørvejr.

Turist og museum i Feldberg.

Da jeg stod udenfor og kiggede, kom der pludselig ophold i regnen, så jeg besluttede mig for at cykle videre, jeg var lige inde i en bagerbutik for at få vekslet, så jeg kunne trække cigaretter i en automat uden for butikken. Damen der vekslede for mig fortalte, at jeg skulle låne et kort af hende, for at trække i automaten, enten skulle man have dette kort eller et tysk kørekort. Man kan ikke trække cigaretter uden kort, dette skal i automaten samtidig med pengene, derved er man sikker på at unge mennesker under 18 år ikke kan købe cigaretter. Damen i forretningen holdt øje med mig, og det endte med at hun kom ud og hjalp mig med at trykke i den rigtige rækkefølge, da hun havde set, at jeg var helt håbløs til at finde ud af automaten.

Efter byen var der en del campingpladser og andre turist prægede ting, igennem den flotte natur med skove og søer, vejen gik meget op og ned igennem landskabet. Der er sikkert mange tyskere der tager på ferie i dette område for at fiske/Angeln.

Jeg skiftede til tørt tøj i dette busskur.

Skiltet viser vej til Schönhof, det var der også.

De sidste 30km. på dagens strækning var igennem landbrugsområder med store vidtstrakte marker, et sted havde de allerede høstet og var startet på at harve marken, det kunne de ikke være bekendt, her midt på sommeren. Jeg kørte forbi mange gamle landbrugskollektiver, hvor de fleste lignede noget der bare var forladt og de var ved at falde sammen. Andre kollektiver kørte videre og var blevet restaureret og vedligeholdt, rundt om disse var maskinerne også af nyere dato, og her var der orden og styr på tingene kunne jeg se.

Det havde næsten regnet hele tiden på dagens strækning, så der blev sprøjtet meget skidt op fra vejen på mig, da min cykel ikke har nogen skærme, men cykeltasken bagpå tager det meste sprøjt fra baghjulet, så der ikke kommer så meget skidt op af ryggen. Jeg stoppede nogle gange undervejs, når der dukkede et busskur op og holdt her pause under taget. I et af busskurene, skiftede jeg strømper og

T-shirt, fordi jeg var gennemblødt af sved under regnfrakken, og da jeg ikke længere svedte, var det kulden der herskede under regnfrakken, det hjalp på varmen at få skiftet til tørt tøj og strømper.

Landbrugskollektiverne er nedlagt mange steder og bygningerne står og forfalder - her uden tag og dog til salg.

Igennem dagen kom jeg forbi mange steder hvor de havde heste - mange heste, og der er styr på sagerne på disse hestegårde, hvor de åbenbart opdrætter heste for salg eller til konkurrence. Ved Passagen før, kørte jeg igennem en meget stor gård med hesteopdræt, jeg cyklede over to kilometer med heste indhegninger på begge sider af vejen, hvor alle indhegningerne var lavet pænt med hvide pæle og rafter, der var over 50 forskellige indhegninger med heste i de fleste af dem. Midt i det hele var der et salgssted, hvor de fremviste og demonstrerede, hvad hestene kunne på en stor bane, jeg stoppede op og kiggede på hvad der foregik der. Jeg talte over 50 hestetrailere med biler foran, som opkøberne var ankommet i, så de kunne have deres køb med hjem med det samme.

Jeg nåede frem til Passau ved 6 tiden og så et lille skilt med en seng på, det viste vej ned til søen der ligger syd for byen. Jeg var heldig og fik værelse det første sted jeg kom til. Det var en restaurant lige ud til søen, hvor de også lejede en del værelser ud. Jeg talte med en ældre herre inde i baren og han gik med mig ud og hen langs bygningen, hvor jeg fik værelse med udsigt - til baggården og et kaninbur. Der lugtede indelukket og fugtigt i værelset, så jeg fik åbnet et vindue og fik lidt frisk luft ind. Værelset var med bad og toilet, så der gik ikke længe inden jeg stod under den varme bruser, hvor jeg stod temmelig længe, inden varmen kom tilbage i kroppen. Jeg fik også vasket mit tøj fra dagens tur, og da jeg efter badet ville hænge det til tørre på den store radiator, fandt jeg ud af, at der var lukket for varmen og selv om jeg åbnede for termostaten, kom der ingen varme. Jeg hængte så det våde tøj til tørre på badeværelset, i håb om at det kunne nå at tørre en smule til næste morgen.

Overnatningsstedet i Neubrandenburg

Jeg gik ud af værelset, rundt langs bygningen og tilbage til restauranten for at få aftensmad, alt udenfor var vådt og det regnede stadig en lille smule. Jeg fik et bord så jeg kunne sidde og kigge ud over søen, og nød den hyggelige stemning der var i den lille restaurant, hvor der var en del mennesker for at spise, indretningen var holdt i sydtysk stil, med store bjælker i loftet og en masse træ på væggene, med billeder og andre mærkværdige genstande.

Jeg fik en steak med brun sovs og pommes frites og desserten var is med frugter, samt en irish coffee, som smagte herligt, inde i varmen med udsigt til det våde vejr, der regerede udendørs.

81km. i regn.

Prenzlau - Frankfurt am Oder.

Torsdag d. 17-juli.

Jeg stod op og konstaterede, at mit tøj overhovedet ikke var tørt, værelset lå i stueetagen og den fugtige luft igennem vinduet, hvor jeg faktisk kunne lugte søens vand, gjorde sit til at tøjet var drivvådt stadigvæk. Der var ikke sket nogen underværker i løbet af natten, med radiatoren - den var stadig iskold. Når men bare det er tørvejr udenfor, tørre ens cykeltøj i løbet af et par timer, når man har det på.

Jeg gik ud for at se på himlen, den fortalte, at der nok også kom regn i dag, da den var meget mørk. Mens jeg stod og fik en morgensmøg, kom der to mænd ud fra en anden lejlighed, de var ved at pakke deres cykler til dagens tur, de cyklede med deres koner så der var 4 cykler der skulle pakkes. De fortalte, at de var på vej mod Rügen, af cykelvejen der gik langs med Oder Neisse floden, som er grænsefloden mellem Tyskland og Polen. De fortalte mig også, at Dänemark var Europameister im Handbald und war es auch im Fussbald im 1992, hvor de begge gange slog Tyskerne. De var ikke meget for deres eget fodboldlandshold, fordi der var tre Polakker og en Brasilianer på holdet, så det var så som så, med det tyske, mente de.

De viste mig de cykelkort som de kørte efter, og fortalte at de havde købt dem i en boghandel, kortbogen var meget fin og meget detaljeret for en cykel rejse, hver side i bogen var kun omkring 15km., og der var beskrevet en masse om de ting man kørte forbi. De var startet i Dresden og fortalte at der var en cykelvej næsten uden biler, hele vejen til Rügen, dog var en mindre strækning jordvej og brosten. Rügen - øen der ligger på nordkysten ude i Østersøen er Tyskernes ferieparadis med en masse dejlige badestrande og en meget flot natur.

Jeg kom af sted, da jeg havde spist frühstück, det foregik lige uden for min værelses dør, og der var dækket op til selvbetjening, i køleskabet stod der en tallerken mærket med Zimmer 1 på. På tallerkenen var der så ost smør og syltetøj samt en kødpølse. Brødet ristede jeg og da jeg havde fundet ud af kaffeautomaten, var der et godt måltid klar. Jeg kunne se på tallerknerne i køleskabet, at der var mange, der ikke var stået op endnu, jeg sad alene i det lille rum med 4 borde og nød roen og maden.

Jeg kørte op til Prenzlau centrum for at tage nogle billeder af den mærkelige og store kirke, der var to store og høje tårne på den, og på hvert tårn var der noget der mest lignede et lille hus, som om arkitekten ved en fejl havde fået dem placeret deroppe. Jeg cyklede ud af landevejen mod syd og stoppede ved et supermarked for at handle væske og chokolade til dagens tur. Vejen var stadig våd og der kom en bygge, mens jeg stod ved supermarkedet. Jeg fik trukket i regntøjet og fandt ud af at Prenzlau lå nede i en dal, fordi landevejen ud af byen gik stejlt opad, min højde måler sagde 55 meter på den første kilometer efter mit stop. Der var meget trafik på landevejen og der lå en stor tankbil bagved mig, han ville ikke køre udenom, da jeg så kunne komme i klemme, og da lastvognschaufføren ikke havde det bedste udsyn, blev han bagved, de tager meget hensyn de tyske bilister. Efter nogle hundrede meter kørte jeg ind på en busholdeplads, så trafikken kunne komme videre.

Et stykke syd for byen kunne jeg dreje af og komme mod sydøst i stedet, så den vej valgte jeg, og det viste sig, som et rigtig flot naturområde med skove og søer. Jeg cyklede igennem mange landsbyer med brostensbelægning i gaderne, og huse der endnu ikke var sat i stand efter DDR tiden.

Efter 60km. fandt jeg en cykelvej og tog denne, det var en lille smal vej med rigtig god asfalt, der gik op og ned med kraftige stigninger og fald. Det var igen ud igennem flot natur og marker. Der var et par rådyr der krydsede den lille vej, lige foran min cykel, de kom springende ud fra en solsikkemark og var hurtigt væk igen på den anden side.

Der var mange gule marker fra solsikkerne og da solen var kommet på himlen, kunne jeg se, at alle solsikkeplanterne havde drejet deres store flotte blomst direkte mod solen, det er noget af et naturfænomen at kigge på, det at alle planterne hen over dagen hele tiden sender deres blomsts retning direkte mod solen, og henover natten får drejet tilbage igen mod øst, så blomsten igen er klar til at følge solens bane på himlen. Jeg stoppede op og fik taget nogle flotte billeder af de store gule marker. Jeg fortsatte af den smalle cykelvej, det var et fantastisk sted at cykle, helt ude i naturen uden en eneste larmende bil og på den fine smalle vej. På et tidspunkt forsvandt den fine asfalt og jeg cyklede 4-5km. på toppede brosten, hvoraf jeg gik den ene kilometer, da brostenene var så høje og ujævne, at jeg var bange for at min ryttercykel ville knække midt over.

Fantastiske veje kun for cykler.

Hen mod middag kom jeg ud på kanten af et højdetrug, med en fantastisk udsigt mod Oder floden, den lå langt ude i horisonten og langt nede. Det gik ned ad bakke 4-5km., før jeg var i nærheden af floden, det var igennem en lille landsby Hohensaaten, her stoppede jeg ved et lille gasthof der havde udendørs servering ud til vejen. Jeg satte mig og der kom en tjener ud, for at høre, hvad jeg kunne tænke mig. Jeg fik bestilt en "stramme max" med cola. Jeg var den eneste kunde og mens jeg sad og ventede, kom der en mand og kone forbi på cykel. Manden havde en trøje på der mest lignede en stor ishockeytrøje, hvorpå der stod Canada med store bogstaver, så jeg råbte, "Hallo Canada", da de trillede forbi, de vendte om og kom hen hvor jeg sad.

De stod af cyklerne og satte sig ved mit bord, hvor de fortalte, at de var på vej mod Wien på cykel. De var fløjet til København og havde afsat 4-5 uger til turen. De havde cyklet af cykelruten København - Berlin i Danmark og var trukket over mod Polen, for at cykle videre langs med Oder, nedad mod Dresden og videre til Prag og Wien. Ægteparret var gået på pension i Canada og dette var deres anden

lange cykeltur i Europa. De viste mig deres kort, som var meget bedre og mere detaljeret, end det jeg havde med, mit kort, var en side, jeg havde revet ud af et Europa kort hjemmefra.

Tjeneren klappede mig på skulderen, da han fandt ud af, at jeg havde cyklet hele vejen fra Danmark på tre dage, men jeg tror nu nærmest det var som en tak, fordi jeg havde trukket flere kunder til hans restaurant, og canadierne var godt sultne, fordi det var et ordentligt måltid de fik bestilt.

Jeg hilste af med Nordamerikanerne og nød, at jeg kunne bedre tysk end dem, og havde derfor også under deres bestilling været tolk i tysk, noget som jeg aldrig havde drømt om, skulle overgå mig.

Jeg trillede videre igennem landsbyen og fandt et cykelruteskilt der viste det sidste stykke ned mod floden, hvor jeg kom over en smal gammel bro, denne var placeret over Alte Oder, kunne jeg senere se på et cykelkort. Det er en kanal der er gravet over til Berlin. Jeg kørte ned og kiggede på Tysklands ældste sluseanlæg, det var dog blevet renoveret i 2001. Her så jeg lange flodpramme der var læsset med kul og som var på vej igennem sluseanlægget. Slusen gjorde, at man kunne sejle fra Berlin kanalen og ud i Oder.

Jeg cyklede videre mod syd, og her var der anlagt en helt ny asfalteret cykelsti ovenpå diget, nedenfor diget væk fra floden, gik der også en nyasfalteret vej langs med diget, disse to flotte veje fortsatte de næste 80km. De er sikkert lavet efter de store oversvømmelser der har været her, hvor de byggede nye og højere diger, og nogle ordentlige veje, så man hurtig kan få hjælp frem, når vandet i floden igen stiger kraftigt.

De første par timers cykling havde jeg har sidevind, men her på diget fik jeg en lidt medvind, og jeg oksede derudaf. Der var kilometer stene for hver 100meter, den første jeg så stod der 77km. på, de bruges også ved højvande, så man kan orienterer præcist om, hvor der er størst risiko for et gennembrud eller om hvor hjælpen skal frem til. De første 2 timer havde jeg kun holdt et stop, herude på diget med den flotte natur stoppede jeg oftere op og nød udsigten.

Ved et af mine stop gik jeg hen og talte med to ældre herrer, den ene sad på en bæk den anden på sit gangstativ. Jeg spurgte dem hvor meget der havde været oversvømmet i 1997, hvor diget var brast og der havde været meget store oversvømmelser langt ind i baglandet. De pegede rundt og fortalte. Ham der sad på gangstativet fortalte, at hans bror havde været soldat i Danmark under krigen, hans andre to brødre og fire af hans fætre, var alle faldet i slaget om Stalingrad. De fortalte også, om hvor meget liv der havde været her ude ved diget i gamle dage, med en masse der arbejdede ved landbruget i omegnen og om tiden, da jernbane stadig kørte her til, nu skete der ikke meget mere herude mente de. Vores samtale blev afbrudt, da en høj dame stemme råbte fra et af husene i nærheden, det var besked om at aftenmaden var klar til den ældre herre med gangstativet.

Jeg fortsatte ud af diget og kunne hele tiden køre og kigge over på den anden side hvor det var Polen, nogen steder var der under 100meter over til den anden bred. Ved en af broerne der går på tværs af Oder, kørte jeg over og ind i Polen ved byen Kostrzyn, her stod jeg og kiggede på det store handelsområde, der mest bestod af faldefærdige bygninger og telte, til den anden side lå byens gamle industribygninger og beboelses huse blandet sammen.

Udflugt ind i Polen.

Handelscenter i Polen.

Jeg trillede tilbage til Tyskland og fortsatte mod syd til Lebus, hvor den gode vej på diget stoppede. Jeg spurgte en ung dame om vej til Frankfurt, og hun rådede mig til at køre op til landevejen og cykle af den, jeg kunne også se, at der fremad langs med floden, næsten kom noget der lignede et bjerg, og da mine ben havde trådt mig 160km fremad allerede denne dag, ville jeg helst undgå denne stigning, hun fortalte også, at det ikke var en vej for mine smalle dæk, hen over "bjerget", da det var en grusvej. Jeg fandt op til landevejen og cyklede de sidste 12km. ind til Frankfurter am Oder, hvor jeg ankom ved 20 tiden. På vej ind i byen, så jeg et af de garageanlæg, som vi så ved mange byer i Rusland, da jeg cyklede der i 2002. Her i det gamle DDR, har man bygget dem på samme kommunistiske måde.

Jeg spurgte igen om vej til et overnatningssted og blev vist ud i den sydlige del af byen, hvor jeg fandt frem til en flot gammel grøn bygning, der var et hotel. I receptionen havde de en beostær der skreg så højt, at jeg havde svært ved at høre, hvad det flinke personale sagde. Der var rigtig hyggeligt der, og jeg fik serveret en fadøl i den flotte have foran hotellet. Inden jeg gik op i bad, ville jeg lige købe nogle cigaretter, men det var ikke nemt, fordi automaten ikke virkede så personalet sendte mig op af vejen, til en anden restaurant, for at købe nogle der. Stedet jeg kom ind i lignede mere et sted for trængende mænd, med den farve lys de havde der, så jeg var hurtig ude på gaden igen. Så jeg gik et stykke ind mod centrum for at lede efter de uundværlige cigaretter i mit cykeltøj. Det lykkedes ikke og jeg gik retur til hotellet, her fortalte jeg det til en af de kvindelige tjenere, så gik hun med hen til automaten i haven, som ikke virkede. Hun havde sit eget kort, som hun stoppede i, og så virkede lortet. Jeg fik 20 Marlboro og hun fik 6 Euro i drikkepenge. Jeg var nede og spise i underetagens flotte restaurant, hvor jeg fik en dejlig svinekotelet med sauerkraut og herlig brun sovs til.

Jeg gik op på værelset, af de små snoede gange, og kunne kigge rundt på alt mit våde tøj, jeg igen havde hængt til tørre rundt i værelset. Jeg satte mig ud på den hyggelige tagterrasse og skrev dagbog, sammen med en øl og en Marlboro, derved blev klokken hen af midnat, inden jeg var færdig. Da jeg kravlede under dynen, tænkte jeg på, hvad mine ben kunne klare næste dag, efter 177km. denne dag,

de var lidt ømme, men jeg var samtidig stolt og lidt høj over den lange strækning, som var blevet tilbagelagt.

177km.

Nedlagt jernbanebro.

Bondegård ned til floden.

Bro over til Polen.

Polske højhuse ned til floden.

Frankfurt am Oder - Forst.

Fredag 18. juli 2008.

Efter morgenmaden, hentede jeg min cykel i kælderen, det var dog ikke helt så let, fordi den smalle udendørs kældertrappe blev spæret af nyleveret grønsager og frugter i store kasser. Men med lidt venten kunne jeg til sidst få båret cyklen hen over de resterende kasser. Jeg fik monteret cykeltaskerne og trillede tilbage ind mod centrum, for at finde det turistkontor som jeg var kørt forbi aftenen før, da jeg ledte efter et overnatningssted, og hvor jeg havde set igennem vinduet, at de havde de gode cykelkortbøger.

Jeg fandt frem til den åbne plads ved byens Rådhus, som var Frankfurts centrum og hvor turistinformationen lå, de var ved at åbne da jeg ankom og jeg fik som den første kunde på dagen, en kortbog magen til den tyskerne havde, som jeg talte med ved sidste overnatningssted. Jeg købte bogen for 10 Euro og fik lige købt et oversigtskort mere. Jeg gik ud og satte mig på en bæk, for med det samme at studere kortbogen, der er en deltaljeret cykelbog om turen langs med Oder Neisse, både med gode kort, men også med en beskrivelse af de ting man kommer forbi undervejs. Hvert kort i bogen er kun 15km. langt og der var 41 sider med kort. Bogen tager udgangspunkt ved Neisse udspring i Tjekkiet og ender oppe ved Østersøen, hvor Oder løber ud. Jeg skulle starte på kort 18 og køre i modsat retning af den normale rute, så det var nedad til kort 1 inden jeg var færdig - men nu må vi se hvor langt jeg kommer.

Jeg trillede mod syd og kiggede på alle de nye huse der var bygget og hvor man virkelig havde fundet de skrappe farver frem til facaderne, men selv om de stod meget skarpe, så det faktisk rigtig godt ud, jeg

tror de havde revet de gamle betonbygninger ned og havde så bygget nogle arkitektoniske flotte etagebyggeri i 2-3 etager, med tagterrasser og med flotte grønne områder indimellem. Jeg troede, jeg kunne købe drikke til turen ved en købmand på vej ud af byen, men jeg mødte ikke nogen, det eneste var en lille kiosk i et skur, hvor byens alkoholikere hang udenom, her fik jeg købt en halvliters cola, de blev sikkert normalt brugt til at fortynde rommen med, som hun solgte. Der var faktisk et stort udvalg i spiritus, og jeg kunne se på de omkringstående mænd, at de mente, at det var en dårlig ide at drikke colaen uden noget til. De stod i deres forhutlede tøj og havde en guldøl i den ene hånd og en cigaret i den anden, på en stub stod der en flaske spiritus, halvt tømt, de var godt i gang med deres hverdag. Jeg hilste pænt farvel og ønskede dem en god dag.

Det hyggelige overnatningssted - "Zur Alten Oder".

Farverige nye huse og sporvognen.

Jeg fulgte kortbogen ud af byen, men kunne se, at der nu var grusvej ude ved diget og at den først skulle asfalteres næste år, så jeg valgte en anden rute, med asfalt op over et bjerg. Jeg fik drejet af for tidligt og efter en lang opkørsel, kom jeg til en lille by, hvor det eneste jeg mødte, var en flot veltrænet kvinde i løbetøj, hun var ude at gå/løbe med sin kat i favnen, da jeg stoppede og spurgte hende om vej til Lossow. Hun var meget behjælpelig og vi studerede mit fine nye kort indgående, hun fortalte, at jeg skulle køre helt ned igen og tage den næste stigning - puha. Jeg takkede og fik vendt cyklen, da jeg begyndte at trille nedad, kiggede jeg en sidste gang på hende over skulderen, og da løb hun rundt for at finde hendes kat igen, som hun var kommet til at sætte ned på vejen, da hun skulle vise vej på kortet, jeg håbede på, hun ville finde den igen, det havde hun fortjent.

Jeg kom ned og lidt længere ud af en vej, hvor jeg trillede igennem min første tunnel, var det opad igen, ad noget der mest var en bjergbestigning, op over Lossewer Berge, her konstaterede jeg, at mine ben ikke havde samme intentioner for dagens strækning, som mit hoved havde, de var godt nok ømme efter gårdsdagens 177km.

Lidt før byen Eisenhüttetadt drev der store mørke skyer sammen på himlen, og jeg gav den gas for at nå frem til nogle store træer inden himlen åbnede sig. Jeg stod og ventede under en stor trækrone, på dråberne skulle begynde, men efter 10-15 minutter var der ikke kommet nogen, så jeg satte mig på cyklen igen og kørte hurtigt fremad til byen, hvor jeg stoppede for middag ved en Pizza restaurant, der havde en markise, hvor både jeg og min cykel kunne stå/sidde i tørvejr. Det blev en burger med ost og en stor Fanta. Jeg kunne sidde og kigge over på byens lille flotte Rådhus, hvor klokken slog et, fra det lille ur med klokke.

På vej ud af byen krydsede jeg Oder-Spree-kanalen, som løber mellem Spree og Oder floden. Jeg kom igen ud på diget, der går helt ligeud i lange stræk, men dog med en lille stigning hele tiden, da jeg har valgt at køre mod udspringet. Næsten alle andre kører den anden vej, så der er mange at hilse på indimellem - Morgen, Hej, Tag, Godttag eller Hallo - for hilser gør man, da vi alle er i samme båd, eller nærmere på cykel, er det som om, at vi alle kender hinanden, her langt ude i guds natur, og vi har da også alle samme interesse for ferien, natur, motion, oplevelser og afslapning, ja det er faktisk afslappende, at komme langsomt fremad på turen og have tid nok, der er ikke et bestemt tidspunkt, man skal nå frem på, eller overholde en eller anden aftale, man er sig selv og er langt væk fra alle forpligtigelser - det er ferie.

Strækningen syd for Frankfurt, er som tidligere skrevet, uden ny asfalt, så jeg cyklede her på grus og betonfliser, fliserne var ca. 80x80cm. og lignede noget der var kastet af fra et lad, så der var en slem kant overgang fra flise til flise, der gav et slag i styret hver gang og hastigheden blev sat ned i de små 30km. der var på denne måde.

Jeg kom frem til Guben, hvor byens hovedgade endte ved broen over til Polen, der var en del der krydsede mellem de to lande, mest gående, der sikkert skulle over og handle på markedet i Gubin der lå lige over på den anden side af den korte bro - der er godt nok sket noget efter murens fald. Jeg så kun to politibetjente i en bil, men de kontrollerede ikke noget, og der var ingen toldere at se, kun et par af deres biler. Jeg kunne se over på den anden side, at den første butik solgte cigaretter, så jeg trillede over broen. Jeg fik låst cyklen forsvarligt til et jernhegn - man har stadig noget tilbage, længst inde, af sine fordomme. Det var en flot butik, der også indeholdt et par andre forretninger, blandt andet en frisør. Jeg fik købt cola og 60 cigaretter, og selv om skiltet henover hvor jeg havde låst min cykel fast,

var en reklame for Prince, havde de kun 20 af de røgpinde, så dem tog jeg sammen med nogle amerikanske.

Jeg nåede lige at konstatere, inden jeg cyklede tilbage Tyskland, at damerne i Polen stadig har en bedre evne til at ikklæde sig tøj, end på den anden side af den smalle flod, jeg håber ikke, at dette på et tidspunkt også ujevnes af et EU direktiv. Der er åbent flere nye grænseovergange de senere år, både for gående, biler og tog.

Den korte bro til Polen.

Jeg var på indkøbstur til Polen.

Tilbage på diget, blev jeg stoppet af en familie, der var på vej den anden vej, de fortalte at digevejen var lukket på et stykke, så jeg skulle tage en vej der gik parallelt med, bare lidt længere væk fra floden - vi hjælper hinanden undervejs. Lidt længere fremme kunne jeg se over på diget, kun 50 meter væk, at politiet havde afspærret med plastikstrimmel, og der holdt en del politibiler, ambulancer og kriminalpolitiet derover, der var en del cykelturister der holdt og ventede på at komme forbi der. Det var tydeligt, at der var fundet noget ikke særlig behageligt der i flodkanten.

Jeg kom frem til vandkraftværket i Griessen, der stadig var i drift. Før og under krigen leverede det strøm til hele området og også til byen Guben, men i 43 blev det bombet og så var der ingen strøm i en periode. Efter krigen byggede man det op igen, som det var bygget originalt i 20'erne.

Jeg blev senere opmærksom på, at jeg var kørt lige forbi en meget stor brunkulsgrav "Braunkohletagebau Jänschwalde". Jeg opdagede den ikke, men senere kunne jeg se store gravemaskiner stikke op mod himlen bagude, kullet bliver brændt af i Kraftværk Jänschwalde, der ligger på den anden side af de store lange huller inde ved Cottbus, en strækning på 12-15km. Dagens sidste 10km. valgte jeg en anden cykelsti, mere direkte til Forst, da jeg kunne se, at den var noget kortere end digevejen, det blev en helt fantastisk flot tur igennem en flot skovstrækning. Når jeg havde holdt pause på dagens strækning, smertede musklerne i benene ekstra meget, når jeg satte i gang igen, derfor valgte jeg kun at køre de 99km. til Forst i dag, så kroppen kunne få tidligere fyraften.

Braunkohletagebau Jänschwalde.

Vel nok et af Tysklands største huller.

Ved indgangen til byen stoppede jeg ved et infoskilt, men det viste ingen overnatningsmuligheder, så måske skulle jeg videre. Men da jeg trillede ind igennem byen, dukkede der pludselig et Hotel/Pension op ved vejen. Jeg kørte derind og fik et stort dobbelt værelse, og min cykel blev låst inde i en garage i baggården, sammen med den ældre værts egen racercykel. Jeg fik et hurtigt bad i det store badeværelse og fik vasket mit cykeltøj og hængt det til tørre i værelset. Jeg mente at forstå, at værelset kostede 45Euro, de har fået en anden dialekt her, så det er noget sværere at forstå det tyske her.

Jeg satte mig ud i haven og skrev dagbog i selskab med en fadøl, det var lidt vådt i vejret, men jeg sad under en parasol, og fik bestilt en svinekotelet alla Sigøjner. Det var dagens ret og var med en blomst oveni salaten, den så jeg køkkendamen plukke i haven, da jeg ankom. Jeg bestilte en bananasplit til dessert og den var god, det var det første ikke og jeg ærgrede mig over, at jeg ikke bare havde bestilt en Stramme Max.

Der var ikke andre cykelturister der boede der, men en 6-8 ældre Tyskere der var på ferieophold, her i udkanten af Forst, men værten snakkede om, at der ville komme en på cykel sidst på aftenen, en der kom hvert år, og som cyklede rigtig langt hver dag, jeg så ham ikke, men jeg trak også ind på mit værelse og læste lidt, inden jeg sov.

99km.

Forst - St. Marienthalkloster
Lørdag 19. juli.

Jeg var allerede på benene klokken syv, hurtigt bad og derefter morgenmad henne forenden af gangen, hvor hotelfatter havde morgenmaden parat. Han læste højt fra avisen for mig, om hvad vejrudsigten sagde. Han var i rigtig godt morgenhumør, og bagefter spillede han høj musik for mig til morgenmaden. Han havde spurgt mig, hvad jeg havde arbejdet med, og jeg havde fortalt ham, at jeg havde solgt radio og TV i 20år, så skulle jeg med over og se hans musikanlæg og de store højttalere, der stod over i hjørnet af restauranten. Jeg var den eneste der var stået op, og jeg skulle absolut høre en test, om hvor højt og klart hans højttalere kunne spille, så han lagde en CD på og skruede op - da han igen skruede ned, så jeg kunne råbe ham op, spurgte jeg, om det var Gitte Henning der sang, men det var det ikke, men en Hollandsk dreng, fortalte han, og kom over med coveret så jeg kunne se. I stedet for at koncentrere mig om billedet, tænkte jeg på, hvor mange der mon nu stadigvæk sov på stedet. Han fortalte, at jeg faktisk ikke var den første til morgenmad, dem der var kommet sent i aften på cykel, var først fremme ved 22.30 tiden, og de var cyklet af sted igen kl. 6.30, jeg spurgte om de ikke var på ferie og han grinede. Han var med ude og låse min cykel ud af garagen, og vinkede da jeg rullede af sted kl. 8.30. - sikke en morgen.

Neissewehr kraftværk

Fantastisk cykelvej igennem paradisis have

Jeg kom ud på diget og konstaterede, at det blev modvind på dagens strækning, men det gik alligevel godt fremad, benene havde tydeligt haft godt af en god lang nattesøvn, jeg lå allerede i min seng aftenen før klokken halv ti, Jeg kom hurtigt frem til Bad Muskau, som betyder "slemme dreng".

I Bad Muskau kørte jeg over broen og ind i Polen, jeg havde set på mit cykelkort, at jeg kunne cykel cirka 20km. i landet og så komme tilbage til Tyskland længere nede. Lige efter broen og grænsen, kom der et stort marked, som ville få Egeskov Marked til at blegne, det var et kæmpe marked, med mange gader op og ned med blandede boder, der blev handlet alt fra cigaretter, t-shirt og over til værktøj og reservedele til biler. Jeg cyklede videre og skulle forbi jernbanen for at komme ud til den vej jeg skulle følge. Jeg fandt to gamle jernbanespor der lå i asfalten, men på begge sider af vejen var de væk, også jernbanestationen var væk. Jeg spurgte et par drenge om vej, men de kunne ikke andet en Polsk, og det er så ikke lige mit sprog, men de pegede mig dog i den retning jeg kørte, så jeg fortsatte og efter 500meter gik vejen over i en grusvej og ind i en skov, så jeg vendte om og kørte tilbage mod centrum. På en åben plads fik jeg stoppet en mand, der fortalte, at jeg skulle køre 2 km. mod nord og derefter 3 km. mod øst, så ville jeg finde ud til den vej, jeg skulle følge sydover. Jeg prøvede de første kilometre, men opgav da jeg kom ud på en landevej, hvor bilerne kørte meget stærkt. Jeg vendte om og kørte tilbage til byen og over broen til Tyskland igen, endnu et besøg i Polen, jeg tænkte, at hvis der er nogen der spørger mig en dag, om jeg har været i Polen, kan jeg jo med rette svare, ja for pokker, mange gange.

På vej til Polen.

På vej igennem markedet i Leknica i Polen.

Der var så grænsekontrol denne gang, og jeg cyklede ind under halvtaket hvor kontrollen foregik, der var ingen biler, men et par politibetjente og toldere, så de vinkede mig ind til stop. Jeg kunne ikke lade være med at trække temmelig meget på smilebåndet. Den ene betjent ville undersøge begge mine cykeltasker for cigaretter, så jeg lynede op, og så stak han hånden ned for at føle efter, det eneste han roede rundt i, var mit beskidte tøj, og dog fik han trukket 1 pakke cigaretter med op, som jeg fortalte, jeg havde købt på gårdsdagens besøg i Polen, de andre 3 pakker han kunne se i baglommen, sagde han ikke noget til. Hans makker stod og grinede mens undersøgelsen stod på. Jeg havde heller ikke købt nogen cigaretter på denne smuttur til Polen. Efter kontrollen smilede han stadig og ønskede mig forsat god tur. Oprinet blev fulgt af en del mennesker, der stod ved gågaden der gik ned til grænsen, og de fik vist også lidt gratis underholdning.

Efter byen steg terrænet og det var ikke nødvendigt med et dige, så cykelstien gik igennem skovområder ad en smal nyasfalteret sti, samtidig var modvinden også væk. Stien gik lidt op og ned, og hele tiden med små sving ud og ind, den snoede sig ind igennem skovens flotte træer, og der var lukket foroven af træerne, en rigtig hygge sti og helt alene i naturen, det kunne få hårene på ryggen til at rejse sig i bar nydelse, ja man skulle tro, man fejlede et eller andet, siden man kunne blive høj af en skov sti. Indimellem var der også store lysninger med græs, og hele vejen nylagt asfalt.

Det blev den smukkeste del af turen.

Jeg cyklede for første gang sammen med nogen, eller i hvert fald, nogen der cyklede i samme retning som jeg. Jeg cyklede blandt andet udenom 10-12 damer der var på skovtur, kunne jeg se på deres cykelkurv, der var fyldt med vin, kaffe og madpakker. Jeg spurgte dem, om det var en speciel tysk udgave af tour de France de var med i, og det var de enige om det var. De kørte godt til på deres cykler, mens snakken gik og de var smilende, glade og i strålende humør, på deres udflugt, det tog noget tid at komme udenom dem alle sammen på den smalle sti.

Noget længere fremme var stien så flot, at jeg var nød til at stoppe op og nyde dette rolige sted sammen med en smøg, mens jeg stod der, kom der et ældre ægtepar cyklende og de stoppede op ved mig, da jeg hilste på dem, de havde deres schæferhund med på turen. Jeg spurgte dem, om det var staten der ejede skovområdet, og de fortalte, at meget af den statsejede jord og skov var solgt til private efter DDR tiden. De fortalte også, at der var et stort slot i nærheden, som også ejede en del af skoven, det var købt af en rigmand og han havde lavet hans del af skoven om til et jagtområde, som han lejede ud til rige jægere. Man kunne også leje sig ind på slottet, der var blevet renoveret, det havde de Überhaupt nicht råd til - jeg heller ikke, sagde jeg.

Manden fortalte videre, at han som barn og ung havde boet med familien, på den anden side af floden, et lille stykke inde i Polen, der dengang var Tysk, men ved 2. verdenskrigs afslutning, blev der trukket en ny grænse langs med Oder, og alle Tyskerne over på den forkerte side af floden, blev smidt ud af Polen og over på den Tyske side. Dette var uden nogen form for erstatning for deres hus og ejendele. Den ældre mand og hans kone, som han havde fundet efter fordrivelsen, og jeg vil tro de var omkring de firs, cyklede nu en gang imellem over på den anden side og kiggede på hans families tidligere landsby og hus, som en Polsk familie havde fået efter krigen.

De spurgte også om der var mange Tyskere der arbejdede i Danmark, det var tredje eller fjerde gang jeg blev spurgt om dette, på de få dage jeg havde cyklet landet. Der er for meget arbejdsløshed i Tyskland, især i det tidligere Østtyskland, og alle er ikke lige trygge ved situationen. Jeg svarede, at der da var

nogen, og jeg kendte en fra Erfurth, der arbejdede i vores lokale skove blandt andet med julegran. Jeg fortalte også, at byggeriet nu var gået i stå i Danmark, og jeg havde set mange huse her, der var blevet renoveret og sat flot i stand, blandt andet i Frankfurt am Oder var der mange flotte huse. Jeg sagde pænt farvel til dem og tænkte på, at det ikke var de bedste udsigter de havde her i det tidligere øst, med den store arbejdsløshed de har, de fleste af de arbejdspladser de havde da muren faldt, lukkede næsten omgående og det har været meget svært, at få alle i arbejde igen. Jeg mener, at arbejdsløshedsprocenten ligger over de 25% i mange områder. Især i det tidligere øst, har de svært ved at acceptere den store indvandring der er til Tyskland, når man ikke samtidig sørger for, at få landets egne beboere i arbejde. Der er nu 5-6 millioner Tyrkere i Tyskland og det svarer cirka til det antal arbejdere, der er uden arbejde, det er nogle tal de tænker meget på her i øst, hvor der før murens fald var arbejde til alle.

Jeg fortsatte og kom tilbage ned på diget, og cyklede derudaf og det gik godt fremad, men skyerne begyndte igen at tage en al for mørk farve, så jeg stoppede op ved et lille læskur med to vægge. Læskurene har indimellem stået langs med cykelvejen som en lille cykelrasteplads med skraldespand og informationstavle. Stedet var lige ud for et kraftværk, der her opdæmmede Neisse floden til at kunne give noget energi til området. Der var et par familier der var ved at transportere deres store gummibåde over land, for at sætte dem i floden på den anden side af kraftværket, de kunne også se at de skyer der trak op ville give vand, så de ville vente med at sejle videre.

Jeg stillede mig ind under halvtaket og kiggede, der kom også to kvinder på cykel og stoppede op, de fortalte, at de var startet deres cykling om morgenen fra Görlitz, hvor de var kommet til aftenen i forvejen fra deres hjem i Hamborg. De skulle så cykle den vej jeg kom fra, så jeg fortalte dem, om hvad jeg havde oplevet på min tur. De ville gerne nå at cykle næsten til Bad Muskau, hvor hende i den flotte orange kjole, havde set en campingplads med swimmingpool, hvor hun ville bade inde de slog teltet op. De cyklede videre, da de mørke skyer stadig var et stykke væk, men hun har fået swimmingpool et par timer før, hun regnede med, fordi.....

Mit selskab under uvejret.

Selskabet der kørte forbi lige inden uvejret startede.

Lidt efter de var kørt, kom der et selskab forbi, de sad i en stor vogn bagefter en traktor, i vognen var der et langt bord, hvor selskabets 20-24 personer sad langs med på bænke, det hele var overdækket med et telt med store vinduer, hvor de så sad og smilede og fik en forfriskning, da jeg tog et billede af dem, men 3-4 minutter efter....

Dem med gummibådene kom også op under halvtaget med de to vægge, de var 10-12 stykker inklusiv deres børn...

Og så skete det, det startede med et par kraftige vindstød, derefter stod regnen ned i tykke stråler, og det lynede og tornede, så jeg ikke nåede at tælle til mere end en, det var smæld der kom sammen med lynene. Vejret gik fra vindstille til kraftig storm i løbet af et minut, træerne var ved at vælte, de store gummibåde blev blæst rundt i luften og lignede flyvende tallerkner, den ene blev hængende oppe i et træ, ellers var den fløjet ud i floden eller til Polen. Da regnvejret var kraftigst, kunne vi ikke se over til Polen, selv om det kun var 50 meter væk, på den anden side af floden. Uvejret blev mindre, men regnen fortsatte uafbrudt i en lille time. Vi stod skulder ved skulder under halvtaget, op i det hjørne der gav mest læ. Den ene af gummibådsførerne holdt foredrag om Göthe (Johann Wolfgang von Goethe (28. august 1749-22. marts 1832) der var en tysk forfatter, videnskabsmand og filosof), han kunne en del rim og remser uden af, og han fortalte hans livshistorie. Jeg kom næsten i familie med dem, på den time der gik under samme tag.

Jeg er sikker på, at de to damer fra Hamborg ikke har, kunne stå i læ nogen steder, og jeg er sikker på, at det selskab, jeg har et billede af, og hvor de smiler, var det sidste smil denne dag, fordi jeg tror ikke, det telt der var ovenpå vognen, har kunne holde til den kraftige blæst, - så det er sikkert endt over i Polen, og så er smilet stivnet i deres ansigter, i en sådan grad, at de alligevel smiler resten af livet.

Jeg holdt middag i en lille landsby, hvor der var en landevejs Gasthof, her var jeg inde og bestille en Stramme Max, det kunne den ældre dame sagtens servere, selv om den ikke stod på det sparsomme spisekort. Jeg satte mig udenfor og der kom manden og serverede for mig, der var ikke andre gæster denne dag, så det ud som om.

Jeg kørte videre og kom noget senere forbi Kulturinsel Einsiedel, som er en naturpark, hvor kunstnere havde lavet mange mærkelige ting i naturen. Jeg var ikke inde og kigge, men der var en del at se udenfor langs vejen som trækplaster, blandt andet nogle sjove hytter, træer der var vendt med roden opad og biler der lå på hovedet oppe i trækroneerne.

Lige da jeg havde passeret parken, var der to unge mænd på cykel, der holdt og kiggede på kort, jeg havde mødt dem tidligere på dagen, og sagde "Halo" da jeg kørte forbi dem, der gik ikke lang tid så lå de oppe i mit baghjul i en 2-3km., kunne jeg se i mit spejl. Jeg gav den lidt gas og de fulgte efter, til sidst trak jeg ud og lod dem passere, derefter lagde jeg mig på hjul af den bagerste, og sådan skiftedes vi til at føre, i et langt åbent stykke vej, hvor der var modvind. Jeg stoppede op og sagde farvel, det var lidt mærkeligt, da jeg et par gange havde prøvet at snakke til dem, uden de sagde noget, men måske var de døvstumme, tænkte jeg bagefter.

Jeg kom frem til Görlitz og kunne se den flotte kirke, da jeg cyklede ind i byen. Da jeg nåede ned til floden, kunne jeg se den nye bro der var lagt på tværs af Neisse, den forbandt de to byers gågader på begge sider, og folk strømmede frem og tilbage over den, som den mest naturlige ting i verden. Broen var kun 4 år gammel, men jeg tror ikke folk her, mere tænker over, at de går fra land til land, når de pacere broen, der var heller ingen kontrol.

Jeg ville ud af denne store by for at finde overnatning, og fortsatte mod syd, for at få kørt lidt længere på dagen. Modvinden var blevet meget kraftig og så dræner det ens ben meget for kræfter, så jeg spurgte to ældre damer, om vej til et overnatningssted i Hagenwerder, men det var der ikke fortalte de, jeg måtte videre. Jeg cyklede ud af den lille by mod syd, igennem nogle to etager boligblokke, og de ældre damer boede i en af dem. Derefter kom jeg frem til byens fodboldstadion, der lå hyggeligt omgivet af flot natur og frodigt ned til floden. Jeg kunne se på himlen, at der var mere vand på vej, så jeg stoppede op ved det gammel klubhus, hvor der var lidt udhæng på taget, der kunne tage det meste af regnen. Der stod jeg i lidt over en halv time, til regnen igen var stoppet, Jeg havde stået og kigget rundt, for at finde et sted at sove, jeg havde jo ikke nogen sovepose, men hvis der blot var et halvtag kunne jeg nok få klædt mig på til natten, så jeg ikke frøs, selv om temperaturen var faldet til 15-16 grader.

Klokken var efterhånden mange, så det var tiden, hvis jeg skulle finde et sted at overnatte, jeg fortsatte igennem 2 små byer mere, inden cykelvejen pludselig, og som en overraskelse for mig, gik igennem et stort kloster område. Stedet var renoveret og stod i flot stand, og man kunne overnatte der, men der

var desværre lukket, jeg var ankommet for sent. Jeg bankede hårdt på døren til information, og så viste det sig, at der stadig var en dame der ikke var nået at gå hjem, hun hjalp mig, så jeg fik et fint etmandsværelse i klosterets hovedbygning. Cyklen skulle jeg bare stille inde i den store trappeopgang i forhallen, sagde hun.

Jeg skyndte mig op til den lille restaurant der lå udenfor murerne og fik bestil aftensmad på terrassen foran, hvor der var flot udsigt til klosterområdet. Jeg fik en gammel klosterret, som var en svinekotelet med store kartofler og en masse broccoli til. Der hørte også en 2cl. sød brændevin, fra klosterets kælder, til retten, og så fik jeg en bier von fass til, det var jo lørdag aften og min første overnatning som munk. Klosteret var næsten renoveret færdigt og stod i nogle fantastiske flotte gule og orange farver, det hed Klosterstift St. Marienthal og er fra 1743. Der var ikke TV på værelset, men biblen lå midt på bordet til fri afbenyttelse. Jeg fik skrevet dagbog, inden jeg gik i seng og fik læst lidt i min medbragte krimi inden søvnen tog over.

132km.

Bibelen på bordet og udsigt over klosteret.

Søndag d. 20 juli

St.Marienthal Kloster Ostritz - Liberec Tjekkiet.

Jeg vågnede op på det flotte lille værelse på klostret, og fik et morgenbad på nye badeværelse. Da jeg kiggede mig i spejlet, opdagede jeg, at der var kommet betændelse i det ene øje og det havde udartet sig til en stor pose, under øjet om natten, jeg vaskede det så godt jeg kunne. Jeg tænkte, at det var kommet af for meget vind i øjnene eller fra et insekt, da jeg havde cyklet uden briller. Jeg havde ikke

nogen øjendråber, og blev nød til at finde et sted, hvor man kunne købe dem, jeg tvivlede på om klosterhaven havde de rigtige medicinplanter, så jeg måtte vente til senere.

Jeg klædte mig i cykeltøj med det samme, gik ned i forgangen og tog min cykel med ud. Jeg stod og nød det flotte wiew rundt på klosterets bygninger, og gik derefter over i restaurantbygningen, hvor der var morgenmad. Der var der allerede et større pensionistselskab, de havde spist eller taget, alle rundstykkerne og franskbrødet, tagselvbordet var tomt. Jeg stod og ventede på, at der skulle komme mere brød, og pludselig kom damen der passede det store tagselvbord ind og kiggede, hun smed en bolle i den store kurv og gik rask tilbage mod køkkenet, bollen, som der var 10 sæt øjne der kiggede på, gik til en lille dreng der var hurtigst. Der var et par ældre damer, der småløb ud i køkkenet efter damen der havde været inde med bollen, men de vendte tilbage, med udslåede arme og fortalte, at de ikke kunne finde hende derude, jeg tror hun låste sig inde på personaletolietten resten af formiddagen, væk var hun. Jeg fik en skive rugbrød, som jeg tog fra et af de borde der var forladt. Det var også ret begrænset, hvad der var af bestik tilbage, men jeg fik da en gaffel, til at smøre lidt smør på mit rugbrød og der var også en lille ost tilbage. Jeg fik afleveret nøglen til informationen i postkassen og steg på cyklen.

Lige rundt om den sidste bygning jeg kørte forbi i klosterområdet, kom floden på min venstre hånd, skoven lå tæt på begge sider af floden. Floden var ikke ret bred mere, nærmest som en stor å. Jeg cyklede af den asfalterede cykelvej, der gik på den Tyske bred af floden, det var også et fantastisk flot stykke at cykle, med en stejl skrænt op igennem skoven, på den ene side og floden på den anden, hvor bøgetræernes grene hang ud over vandspejlet. Denne flotte natur fik jeg de syv kilometer frem til Hirschfelde, hvor jeg kom op og cyklede på en cykelsti langs landevejen, hvor der dog næsten ingen biler var her søndag tidlig på formiddagen.

Jeg kom frem til Zittau og kørte ind i byen for at finde et apotek der havde åbent om søndagen, jeg holdt og kiggede på kort nær centrum, da en ældre dame kom hen, for at høre om hun kunne hjælpe mig, jeg ville finde turistinformationen og et apotek, fortalte jeg hende. Hun sagde, at der nok kun var et apotek åbent i byen og dem der var, skiftedes til at holde åbent, så hun vidste ikke, hvilket der havde åbent denne dag. Da jeg kom frem til turistinformationen viste det sig, at de først åbnede klokken 12.

Mens jeg stod der og glanede, kom den ældre dame forbi igen, hun viste mig apoteket overfor, hvor der godt nok var lukket, men de havde en informationsskærm i vinduet, denne fortalte hvilket apotek der var åbent denne søndag. Så damen viste mig igen vej, det var tværs igennem byens centrum og ud i en forstad på den anden side. Jeg takkede hende og fandt efter nogle kilometer frem til apoteket, hvor jeg fik stukket hovedet ind igennem en lille luge, hvor søndagshandel foregik igennem, for at vise ekspedienten min store pose under øjet. Jeg fik de stærkeste dråber hun måtte sælge uden en recept.

Jeg fik også en venlig og fyldestgørende instruktion i hvordan jeg skulle dryppe, og det gjorde jeg så på fortovet foran butikken.

Zittau markedsplads, husene i centrum er næsten alle flot istandsat.

Til højre: Zittaus rådhus, hvor jeg stod og ventede, læg mærke til bjergene bagved, dem prøvede jeg kræfter med senere på dagen.

Jeg cyklede tilbage mod centrum og kom igennem det grønne område, der omkranser hele den gamle middelalderbykerne, her så jeg alle byens flotte gamle bygninger, de var dog ikke fra middelalderen, men måske fra starten af det 19 århundrede og var blevet renoveret efter DDR tiden. Jeg så også både Klosterkirche og Johanniskirche, den sidste har to tårne med hvert sit slags spir, den katolske søndagskirkegang stoppede netop, da jeg holdt og kiggede på kirken, og der kom mange ud derindefra. Der er flere der går i kirke, her i dette land end derhjemme.

Zittau har cirka 25.000 indbyggere i dag, siden DDR tiden er der 12.000 der har forladt byen, på grund af manglende arbejdspladser, derfor har indbyggerne søgt mod vest for at søge lykken, og der er stadig stor arbejdsløshed blandt dem der er blevet tilbage.

Bjergene i retning mod Tjekkiet.

Jeg kunne ikke finde grænsen og kommer tilbage af denne sti.

Efter byen havde jeg svært ved at finde tilbage til cykelvejen, og kørte rundt i et industrikvarter inden jeg fandt stien. Da jeg nåede frem til hvor grænsen til Tjekkiet skulle være, gik det igen galt for mig og jeg fik cyklet forkert ud igennem en landsby og op over noget, jeg følte var et bjerg. Jeg stoppede i landsbyen og spurgte en mand om vej, han viste mig rundt om nogle huse til en smal grussti, der løb bagom husene og en stor kornmark. Her var der udsigt ud igennem bjergene, der ligger her på grænsen mellem Tyskland, Polen og Tjekkiet. Bjergene var beklædt med langstrakte skove så langt øjet rakte. Jeg havde vist fået en forkert gearing på min cykel, til den videre færd, tænkte jeg.

Jeg fortsatte et par kilometer af stien, der gik langt nedad langs et hegn og med kornmarken på højre side. Da jeg kom ned, gik stien ind i en skov, hvor der kom en ny grussti på tværs, her valgte jeg, at køre

til venstre, efter jeg havde talt "ælle bælle". Det viste sig, at være ikke helt forkert, for et par kilometer længere fremme, kom jeg til det sted, hvor det var gået galt for mig første gang. Her var der et skilt mod Tjekkiet med 2 pile, skiltet stod så det var nemt at misforstå. Denne gang valgte jeg så den anden vej, som skilte kunne pege efter og kom til Tjekkiet. Jeg ved ikke hvornår jeg krydsede grænsen, for jeg så ingen grænseskilte. Efter jeg havde cyklet nogle kilometre igennem skoven, kom jeg ud på asfalt og kunne se, at de ikke brugte penge på at reparere belægningen her, vejen blev dårligere og dårligere, de var med mange store huller, som jeg kørte slalom udenom efter bedste vis. Vejene var dårligere end jeg har set i det tidligere Østtyskland og Polen. Skiltningen var mangelfuld også cykelvejens skilte var mangelfuld, jeg så kun 2-3 stykker i alt af dem, på strækningen jeg kørte i Tjekkiet.

Efter nogle kilometrer cykling i Tjekkiet, kom jeg til Hrádek, en lidt større by. Der kunne jeg se på byskiltet og et vejskilt, at jeg var kørt ind i et nyt land, med et andet alfabet end det vestlige. Jeg trillede op på byen torv, hvor der var udendørs servering, her satte jeg mig ved et bord og fik bestilt noget middagsmad.

Jeg sad sammen med en del andre, der havde været ude og cykle på mountainbike i skoven, deres cykler stod rundt om bordene. Jeg forstod intet af hvad der blev talt om - hold da op, det er et svært sprog. Men jeg fik peget mig frem til en frokost fra menukortet, og sad og nød udsigten rundt på torvet, med de gamle flotte huse, der var ingen biltrafik så middagsfreden havde lagt sig over byen.

Hrádeks torv - hvor jeg fik frokost.

Skiltet omkring grænsen.

Efter middagspausen kørte jeg rundt for at finde et supermarked, der havde åbnet om søndagen, jeg skulle have købt vand, sodavand og chokolade, men det vigtigste var at finde et godt kort, der kunne vise vej, hvis jeg igen kom udenfor cykelkortet område. Hvis man ikke ved hvor man er, og ikke har noget kort over området, er det altså svært at finde vej. Jeg fik spurgt en yngre dame om vej til en tankstation eller kiosk, og fandt frem til et mindre supermarked der havde åbent, her fandt jeg alle de

ting jeg manglede også et kort beregnet for biler. Min tanke var, at jeg ville finde ud af hvor mange kilometre jeg havde til Prag, hvor jeg så kunne tage toget hjem fra.

Jeg kunne se på kortet, at der var cirka 100km til Prag og jeg kunne følge vejen først til Liberek og derfra over nogle bjerge til Prag, så jeg kørte ud af byen og fulgte cykelkortet mod Liberec. Det viste sig ikke at være helt nemt, da der jo ingen skilte var og meget var lavet om, efter man havde lagt en ny motorvej igennem landskabet, netop der hvor cykelkortet viste vej. Der gik da heller ikke mange kilometer, inden jeg var ved at køre ind på motorvejen, jeg var helt oppe ved indfletningen og måtte så vende om, og cykle 4 kilometre tilbage til en landsby. Her fandt jeg så et cykelskilt, efter at jeg havde kørt en del rundt, skiltet stod så det kun viste vej i modsat retning af hvad jeg cyklede, og det er, som tidligere nævnt, også den retning de fleste cykler, op mod Østersøen. Jeg mødte dog ikke ret mange tourcyklister i Tjekkiet, de fleste starter først på ruten i Zittau i Tyskland.

Vejen blev meget smal og med lange stejle stigninger, og da min gearing ikke var til dette, var jeg af og trække cyklen op af de værste stigninger. På et tidspunkt kom jeg igennem en lille landsby og det var som om at verdenen endte der, fordi der var kun en lille sti ud af byen i den anden ende, det var forbi gamle faldefærdige huse, der så ud som om de var forladt, dog var der en gammel gård med mange gamle maskiner omkring og en stor hund der gøede voldsomt derinde fra. Jeg tænkte på at vende om, men prøvede så at køre lidt frem af stien, der gik ind i skoven. Her gik stien voldsomt opad og jeg stod af og skubbede cyklen. Her var jeg nødt til flere gange, at fortælle mig selv, om det gamle ordsprog der hedder at "alle veje fører til Rom". Efter at jeg havde skubbet cyklen opad af den smalle sti i over en kilometer, kom jeg op og kunne se i en lysning, at floden løb langt nede, jeg konstaterede at det nok ikke var helt galt, med den mission jeg var ude i. Efter endnu et stræk i skoven mødte jeg to, der var på tour den anden vej, og de fortalte, at den var god nok med denne sti i skoven.

Stien fortsatte med at stige og falde i drastiske hældninger og jeg gik vel i alt omkring 5 km. igennem skoven. Jeg kom også forbi en nedlagt jernbanebro der dig over Neisse, den var groet helt til med

buske og træer, men der var en fantastisk flot udsigt ned over floden, hvor jeg stod var der måske 100 meter ned til floden. Jeg kunne se på kortet at jeg bevægede mig i højder fra 300 op til 700 meter, og det føltes som om at jeg var de 400 meter i højdeforskel op og ned mange gange.

Den smalle sti igennem skoven.

Alene i den store skov med udsigt til en nedlagt jernbane og floden langt nede.

Efter skoven kom jeg ud på asfalt igen og vejen gik igennem landbrugsområder med marker ned til floden, vejen gik stadig meget stejlt op og ned, så jeg var igen af cyklen nogle gange, for at skubbe den op af stigningerne. Da jeg kom frem til Liberec' fandt jeg ud af, at den også ligger i et bjergigt terræn, så gaderne også der var stejle op og ned. Jeg var ikke klar over, at de bjerge der ligger her midt i Europa var så stejle og i så rigt et antal. Jeg blev enig med mig selv om, at det ikke var for at cykle, der skulle være hovedårsagen til, at jeg igen skulle besøge Tjekkiet.

Efter de mange stigninger, jeg havde været igennem, mente jeg, at det var nok med at fuldføre den kortbog som jeg cyklede efter, derfor cyklede jeg op til Liberecs banegård, hvorfra jeg ville tage et tog tilbage til Tyskland og hjemad. Jeg var godt nok nu kun 60 kilometer fra Prag, men jeg havde lovet at være hjemme igen tirsdag, og kunne se, at det ville knibe med at nå det, hvis jeg brugte mandagen på turen til Prag. Jeg måtte indrømme overfor mig selv, at jeg ikke havde kræfterne til at nå Prag her samme dag. Jeg kunne se på mit nye kort, at det var bjerge det meste af vejen til Prag, og så kan en strækning på 60 kilometer i luftlinje, sagtens blive til 100 kilometers bjergkørsel.

Jeg er nået frem til Liberec' banegård.

En glad mand ved enden af cykelturen.

Da jeg stod foran jernbanestationen og nød en cigaret, kom jeg i snak med en ældre tysk mand, han fortalte, at han kom fra Bayern, og at de var to ægtepar der var på ferie og boede på hotel i Zittau. De var cyklet hertil på dagens strækning, og ville blive hentet af en minibus fra hotellet kl. 17. De havde

købt en ferie, hvor de hver dag skulle cykle en strækning i området omkring Zittau i Tyskland, men denne dag havde de cyklet helt her til Liberec, så derfor var der bustransport tilbage. Han sagde, at jeg måske kunne køre med tilbage til Tyskland, og jeg skulle vente med at købe en billet til bussen kom, for at se om der ikke var plads i denne.

Så jeg stod og snakkede med dem i en lille times tid, inden bussen kom, og der var plads og jeg skulle ikke betale noget for transporten, sagde den venlige dame der hentede dem. Vi fik læsset minibussen med cykler og min oppakning, og jeg blev placeret på det lille forsæde sammen med ham, der havde sørget for at jeg kom med tilbage.

Liberec' - se bjergene i baggrunden.

Højhuse i Liberec'.

Vi trillede ud af byen og ind på motorvejen. På tilbage turen kunne jeg rigtig se, hvor mange bjerge jeg havde kæmpet mig igennem på dagens cykling. Det sidste stykke vej tilbage til Tyskland og Zittau var af en landevej, og den nåede også at gå 800 meter igennem et hjørne af Polen, så jeg var i 3 forskellige lande på under 1 km., men der er jo ingen grænsekontrol mere, så vi gled lige igennem. Det viste sig at det var deres hotelmutter der var chauffør og hun ville køre mig helt frem til Jernbanestation. Så jeg blev læsset af lige foran bygningen og sagde pænt tak, jeg måtte ikke betale, men fik dog lov til at give lidt drikkepenge.

Det viste sig, at alt var lukket på stationen her søndag aften, selv toiletterne var aflåst, så jeg klædte om forenden af en gang, hvor jeg fik skiftet fra cykeltøj til almindelig påklædning, uden at blive vasket efter dagens svedetur, jeg gav den dog rigeligt med min deodorant. Lokaltoget til Dresden afgik kl. 18.38 med tysk præcision og en god times tid senere, trillede vi ind på Dresden store banegård.

Bussen som jeg fik et lift med retur til Tyskland, jeg fik ikke taget et billede af dem der hjalp mig, men de sidder i bussen.

Nattogets ruteplan.

På Dresden banegård fik jeg købt billet til Odense, damen beklagede meget, at jeg skulle skifte 8 gange undervejs, men det var den hurtigste forbindelse der var, når jeg også skulle have pladsbillet til min rejsekammerat, cyklen, hele vejen. De har et smart system i Tyskland, hvor der er speciale togvogne til cykler, og når man skal med toget, kan man se på informationstavlen, hvor på perronen man skal stå,

for at stå ud for hvor vognen der tager cykler med stopper. I første omgang skulle jeg med nattoget til Bielefeld, det afgik ved 22 tiden, og med ankomst ved 04 tiden om morgenen, jeg sad og slumrede i en kupe' sammen med 4 andre, og fik stillet min telefon til vækning. Cyklen hang i forhjulet i en speciel stor kupe' ikke langt fra hvor jeg sad.

I Bielefeld nåede jeg lige en kop varm kaffe og et stykke landgangsbrød, inden det gik videre til Hannover, hvor jeg også skiftede tog. Det samme gjorde jeg i Hamborg, hvor jeg igen nåede en kop kaffe og fik købt to stk. chokolade croissant, der stadig var lune, de smagte himmelsk og jeg sad og nød dem i kupe'en da toget afgik mod Flensborg. Ved hvert skift var jeg klar til at stige ud med min cykel, derefter var det i småløb op af trapper med cyklen på skulderen, den var noget tung med bagage på. Derefter skulle jeg hurtigt finde den perron, som stod i min rejseplan fra Dresden, og derefter var ned af trappe, med cyklen på skulderen, og ind i den vogn hvor cykelparkeringen var. Når jeg så havde fået låst cyklen fandt jeg en kupe' tæt derpå. Toget til Flensborg var et regionaltoget, så der kunne jeg sidde sammen med cyklen i en åben vogn.

Regionaltagets cykelvogn.

Min cykel har været mange steder, her på banegården i Hamborg, midt i morgentravlheden.

Jeg skiftede også i Flensborg, Padborg, Kolding og Odense, inden jeg sad i toget til Svendborg. Hele togturen hjem startede jo i Zittau kl. 18.38 søndag aften, og jeg var i Svendborg mandag kl. 15. Billetten kostede ca. 1200kr. inkl. cykel og pladsreservation hele vejen.

Det var min første cykeltur, hvor jeg var alene af sted, og det gik meget bedre end jeg havde regnet med hjemmefra, man kommer til at snakke med flere personer undervejs, end hvis man havde haft en makker med. Men det havde nok været en smule mere hyggeligt undervejs, hvis der havde været en at dele turen med. Men hellere alene, end slet ikke at komme af sted.

Skrevet efteråret vinteren 2010. Tommy.